

Arrest

nr. 264 268 van 25 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. HAJJI
Laaglandlaan 306
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X, X en X op 10 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 juni 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. HAJJI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 16 augustus 2017 toe in het Schengengebied op basis van een visum type C.

1.2. Verzoekster diende op 10 juli 2018 een eerste aanvraag in, voor zichzelf en haar minderjarige kinderen, van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar Nederlandse moeder.

1.3. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen trof op 14 januari 2019 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

1.4. Verzoekster diende op 18 april 2019 voor zichzelf een tweede aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) en diende op 29 mei 2019 een aanvraag in, in hoofde van de kinderen.

1.5. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen trof op 22 juli en 23 oktober 2019 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

1.6. Verzoekster vroeg op 20 november 2019 een derde maal voor zichzelf een verblijfskaart aan van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van haar moeder, die Nederlands staatsburger is, en op 3 december 2019 voor de kinderen (bijlagen 19ter).

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 27 april 2020 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20). Het beroep tegen de beslissing in hoofde van verzoekster werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest van 23 november 2020 (RvV 23 november 2020, nr. 244 562).

1.8. Verzoekster diende op 24 december 2020 wederom aanvragen in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van de Nederlandse moeder/grootmoeder.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 18 juni 2021 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20). Verzoekster werd hiervan op 22 juni 2021 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoekster:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.12.2020 werd ingediend door:

Naam: C.(...)

Voornaam: F.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met haar moeder D.(...) F.(...) (RN (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, in casu haar Nederlandse moeder.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine / of het land waar

betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene legde in het verleden reeds stukken voor waarmee zij het ten laste zijn van haar moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België. Naar aanleiding van een vorige aanvraag gezinshereniging werd reeds opgemerkt dat betrokkene officieel werkte in België. Uit de meest recente informatie blijkt dat betrokkene sinds 4/01/2021 onafgebroken tewerkgesteld is bij het bedrijf L. NV te Temse Welnu, op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is; betrokkene is onvermogen noch ten laste, gezien ze zelf in haar onderhoud kan voorzien door bestaansmiddelen uit arbeid. Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat zij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden andere mogelijke argumenten, op basis van overlegde stukken, in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.

De voorwaarden van artikel 40 bis, dat expliciet gebaseerd is op art 40 bis, §, eerste lid, 3° zijn niet voldaan. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

Ten aanzien van verzoeksters dochter D. I. (thans meerderjarig):

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.12.2020 werd ingediend door:

Naam. D.(...)

Voornaam: I.(...)

Nationaliteit. Marokko

Geboortedatum. (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met haar grootmoeder D.(...) F.(...) (RR: (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Deze aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder, C.(...) F.(...) (RR: (...)), die heden het verblijfsrecht niet verkregen heeft. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de grootmoeder van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de moeder te scheiden.

In onderhavig geval dient er echter op te worden gewezen dat betrokkene niet rechtmatig bij de moeder en grootmoeder, in casu de referentiepersoon, in België verblijft.

Van rechtswege zijn het, overeenkomstig het Belgisch burgerlijk wetboek, de ouders die gezamenlijk de bewaring en de ouderlijke macht uitoefenen. Voor zover zij de bewaring aan slechts één van beide ouders

of, zoals in voorkomend geval, aan de grootmoeder, willen toevertrouwen, kan dit gebeuren in onderlinge overeenstemming, maar de rechtbank dient een dergelijke overeenkomst te homologeren. De rechtbank zal daarbij uiteraard het belang van het kind onderzoeken (dit alles overeenkomstig art 392 van het Burgerlijk Wetboek). Betrokkene woont wel degelijk in bij de moeder en grootmoeder, maar uit het dossier blijkt niet dat moeder of grootmoeder het recht van bewaring heeft gekregen. De vader van betrokkene legde een door de gemeenteraad afgestempelde verklaring over, waarmee hij de toestemming aan de grootmoeder van zijn kinderen geeft, om in België zijn kinderen bij haar te laten wonen en haar administratieve handelingen te laten uitvoeren. Echter een dergelijke toestemming kan niet als voldoende bewijs van recht van bewaring worden beschouwd. Het voorgelegde document werd in Marokko door een gemeenteraad bezegeld, maar dat verleent het document hooguit een authentiek doch geen gerechtelijk karakter. Een dergelijk document heeft met dezelfde rechtsgevolgen als een gerechtelijke beslissing waarbij een rechter, in het belang van het kind, een gelijkaardige beslissing zou nemen of een dergelijke vrijwillige overdracht van de ouderlijke macht zou homologeren. Er is geen enkele rechtelijke of administratieve controle over de voorwaarden van de uitoefening van het recht van bewaring. In het voorgelegde stuk kan ook nergens worden gelezen dat de overdracht van de ouderlijke macht is ingegeven door of noodzakelijk is voor de bescherming van het kind.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

Ten aanzien van verzoeksters minderjarige zoon D. M.:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.12.2020 werd ingediend door:

Naam: D.(...)

Voornaam: M.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum (...)

Geboorteplaats (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn grootmoeder D.(...) F.(...) (RR (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Deze aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder, C.(...) F.(...) (RR: (...)), die heden het verblijfsrecht niet verkregen heeft. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de grootmoeder van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de moeder te scheiden.

In onderhavig geval dient er echter op te worden gewezen dat betrokkene niet rechtmatig bij de moeder en grootmoeder, in casu de referentiepersoon, in België verblijft.

Van rechtswege zijn het, overeenkomstig het Belgisch burgerlijk wetboek, de ouders die gezamenlijk de bewaring en de ouderlijke macht uitoefenen. Voor zover zij de bewaring aan slechts één van beide ouders of, zoals in voorkomend geval, aan de grootmoeder, willen toevertrouwen, kan dit gebeuren in onderlinge overeenstemming, maar de rechtbank dient een dergelijke overeenkomst te homologeren. De rechtbank zal daarbij uiteraard het belang van het kind onderzoeken (dit alles overeenkomstig art 392 van het

Burgerlijk Wetboek). Betrokkene woont wel degelijk in bij de moeder en grootmoeder, maar uit het dossier blijkt niet dat moeder of grootmoeder het recht van bewaring heeft gekregen. De vader van betrokkene legde een door de gemeenteraad afgestempelde verklaring over, waarmee hij de toestemming aan de grootmoeder van zijn kinderen geeft, om in België zijn kinderen bij haar te laten wonen en haar administratieve handelingen te laten uitvoeren. Echter een dergelijke toestemming kan met als voldoende bewijs van recht van bewaring worden beschouwd. Het voorgelegde document werd in Marokko door een gemeenteraad bezegeld, maar dat verleent het document hooguit een authentiek doch geen gerechtelijk karakter. Een dergelijk document heeft niet dezelfde rechtsgevolgen als een gerechtelijke beslissing waarbij een rechter, in het belang van het kind, een gelijkaardige beslissing zou nemen of een dergelijke vrijwillige overdracht van de ouderlijke macht zou homologeren. Er is geen enkele rechtelijke of administratieve controle over de voorwaarden van de uitoefening van het recht van bewaring. In het voorgelegde stuk kan ook nergens worden gelezen dat de overdracht van de ouderlijke macht is ingegeven door of noodzakelijk is voor de bescherming van het kind.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

Ten aanzien van verzoeksters minderjarige dochter D. H.:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 50e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.12.2020 werd ingediend door:

Naam. D.(...)

Voornaam: H.(...)

Nationaliteit: (...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met haar grootmoeder D.(...) F.(...) (RR: (...)) van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 12 1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Deze aanvraag van het kind werd gezamenlijk gedaan met de aanvraag van de moeder, C.(...) F.(...) (RR: (...)), die heden het verblijfsrecht met verkregen heeft. Het is dan ook redelijk te stellen dat moeder en kind de intentie hadden zich gezamenlijk in België bij de grootmoeder van het kind te vestigen. In die zin volgt het kind de verblijfssituatie van de moeder. Het is niet in het belang van de minderjarige om het van de moeder te scheiden.

In onderhavig geval dient er echter op te worden gewezen dat betrokkene niet rechtmatig bij de moeder en grootmoeder, in casu de referentiepersoon, in België verblijft.

Van rechtswege zijn het, overeenkomstig het Belgisch burgerlijk wetboek, de ouders die gezamenlijk de bewaring en de ouderlijke macht uitoefenen. Voor zover zij de bewaring aan slechts één van beide ouders of, zoals in voorkomend geval, aan de grootmoeder, willen toevertrouwen, kan dit gebeuren in onderlinge overeenstemming, maar de rechtbank dient een dergelijke overeenkomst te homologeren. De rechtbank zal daarbij uiteraard het belang van het kind onderzoeken (dit alles overeenkomstig art 392 van het Burgerlijk Wetboek). Betrokkene woont wel degelijk in bij de moeder en grootmoeder, maar uit het dossier blijkt niet dat moeder of grootmoeder het recht van bewaring heeft gekregen. De vader van betrokkene

legde een door de gemeenteraad afgestempelde verklaring over, waarmee hij de toestemming aan de grootmoeder van zijn kinderen geeft, om in België zijn kinderen bij haar te laten wonen en haar administratieve handelingen te laten uitvoeren. Echter een dergelijke toestemming kan niet als voldoende bewijs van recht van bewaring worden beschouwd. Het voorgelegde document werd in Marokko door een gemeenteraad bezegeld, maar dat verleent het document hooguit een authentiek doch geen gerechtelijk karakter. Een dergelijk document heeft niet dezelfde rechtsgevolgen als een gerechtelijke beslissing waarbij een rechter, in het belang van het kind, een gelijkaardige beslissing zou nemen of een dergelijke vrijwillige overdracht van de ouderlijke macht zou homologeren. Er is geen enkele rechtelijke of administratieve controle over de voorwaarden van de uitoefening van het recht van bewaring. In het voorgelegde stuk kan ook nergens worden gelezen dat de overdracht van de ouderlijke macht is ingegeven door of noodzakelijk is voor de bescherming van het kind.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

"(1)

In eerste instantie dient vastgesteld te worden dat de Minister bij zijn beslissingen niet is uitgegaan van de juiste en volledige feitelijke gegevens.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Echter, de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

In casu stelt de Minister dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van het 'ten laste zijn'. Zij zou niet aantonen in haar land van herkomst of origine onvermogen te zijn.

Hierbij worden de bijgebrachte stavingstukken van verzoekster compleet genegeerd: m.n. geldstransfers via Western Union van de (groot)moeder aan verzoekster en dit voor de periode 2014 tot 2017 (in 2017 vervoegden verzoekster en de kinderen de grootmoeder).

Verder brengt verzoekster thans ook een inkomensgetuigschrift bij waaruit duidelijk blijkt dat zij geen inkomen heeft in het land van herkomst.

Zij diende in België verschillende aanvragen tot gezinshereniging in met de (groot)moeder, bij wie zij al die tijd verbleef en die voor haar en de kinderen instond. Het spreekt voor zich dat verzoekster dan ook van 2017 tot heden ten laste was van haar moeder.

Tenslotte wordt verwezen naar het feit dat verzoekster thans zelf tewerkgesteld is. Dit wordt niet betwist, doch beïnvloed geenszins het feit dat zij steeds ten laste is van haar moeder, bij wie zij inwoont en die voor haar en haar kinderen instaat.

Voor wat de kinderen betreft wordt in de bestreden beslissingen beweerd dat noch de moeder, noch de grootmoeder het recht van bewaring hebben gekregen.

Dit zou immers onvoldoende blijken uit de bijgebrachte schriftelijke verklaring van de vader.

Nochtans werd bij de vorige aanvraag hieromtrent geen enkele opmerking geformuleerd.

Daarbij dient ook opgemerkt te worden dat verzoekster reeds sinds 2017 met haar kinderen bij de grootmoeder verblijven...

(2)

De bestreden beslissingen houden verder op geen enkele wijze rekening met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster en de kinderen zich bevinden, met name:

- ☐ *Het wettelijk verblijf van de familieleden in België;*
- ☐ *Het feit dat zij reeds vier jaar haar land van herkomst heeft verlaten;*
- ☐ *De onmogelijkheid tot terugkeer voor verzoekster naar het land van herkomst gelet op het ontbreken van enige opvangmogelijkheden, financiële – morele en sociale hulpverlening;*
- ☐ *Het centrum van belangen dat op heden enkel en alleen te situeren is in België*

De bestreden beslissingen bevatten een onvoldoende motivering waarom deze prangende humanitaire situatie niet zou opwegen tegen een weigering van de aanvraag tot gezinshereniging.

Terwijl:

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissingen bevatten echter een onvoldoende motivering, gelet op de feitelijke gegevens van de zaak en de prangende humanitaire situatie waarin verzoekster en haar kinderen zich bevinden.

Volgens verzoekster heeft de Minister dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot de juiste beslissingen te komen;

De bestreden beslissingen zijn zonder feitelijke grondslag en zijn bovendien niet naar recht verantwoord.

De bestreden beslissingen betekenen immers een inbreuk op artikel 8 EVRM nu verzoekster hierdoor van zijn familieleden gescheiden zal worden (cf. infra).

De beslissingen van de Minister staan niet in proportie met de hierdoor aan verzoekster berokkende nadelen.

Er is geen enkele opvang in zijn land van herkomst, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt.

Het was aangewezen om in deze omstandigheden bijkomende inlichtingen in te winnen bij verzoekster teneinde dergelijk onherstelbaar nadeel te vermijden.

(3)

De bestreden beslissingen maken hoe dan ook een inbreuk uit op artikel 8 EVRM, m.n. het recht op de bescherming van het privé-en gezinsleven.

Een afwijking hierop is mogelijk doch dient dan voorzien te zijn in de wet én gemotiveerd: Conform artikel 8 lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De bestreden beslissingen zijn onvoldoende gemotiveerd nu nergens uit blijkt dat aan deze voorwaarden werd tegemoetgekomen. De bestreden beslissingen zijn in casu niet noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, noch voor het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, noch voor de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, noch voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze

duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.5. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster, die 40 jaar oud is, op 24 december 2020 voor de vierde maal een verblijfskaart aanvraagde in functie van haar Nederlandse moeder. Verzoekster legde haar geboorteakte neer en werd blijkens de bijlage 19ter gevraagd om binnen de drie maanden, ten laatste op 24 maart 2021, volgende documenten over te leggen:

“(…)

- Attest onvermogen uit land van herkomst*
- Bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor gevestigde en familieleden*
- Attest niet ten laste van OCMW voor aanvrager en referentiepersoon*
- Bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon*
- Bewijs ten laste in het verleden*

(…)”

Met betrekking tot de voorwaarde dat verzoekster ten laste is van de Nederlandse referentiepersoon, werden bewijzen van geldtransfers via ‘Western Union’ neergelegd aan verzoekster van 18 maart 2014, 29 december 2014, 7 april 2015, 28 april 2015, 16 juni 2015, 31 maart 2016, 30 mei 2016 en 9 mei 2017, loonfiches van de referentiepersoon van januari 2020 tot januari 2021 (tewerkstelling via Flex, adres op loonfiches in Rotterdam), attesten van “De Voorzorg” van 7 januari 2021 waaruit blijkt dat verzoekster en de kinderen zijn aangesloten bij de ziekteverzekering, een ‘Procuration’ van 22 januari 2021 vanwege de vader van de kinderen waarbij aan de referentiepersoon de volmacht wordt gegeven om de administratieve en juridische verplichtingen te vervullen en een ‘Autorisation’ van 21 december 2020 vanwege de vader van de kinderen waarbij verzoekster de toelating krijgt om de kinderen in België te laten verblijven. Daarnaast werd een “Attestation de Revenu” van verzoekster van 22 december 2020, een attest van het “Agence Nationale de la Conservation Foncière du Cadastre et de la Cartographie” van 25 december 2020 en een attest van niet-steunverlening van het OCMW van Antwerpen van 4 maart 2021 neergelegd.

2.7. De Raad stelt vast dat de stukken die verzoekster in het kader van haar huidige aanvraag neerlegde vooral actualisaties betreffen van stukken die zij reeds bij haar eerdere aanvragen had neergelegd. Uit de meest recente informatie die door de gemachtigde van de staatssecretaris via de Dolsis-applicatie uit de registers van de Sociale Zekerheid werd gehaald, blijkt dat verzoekster zelf sedert eind 2018 is tewerkgesteld en vanaf 4 januari 2021 onafgebroken heeft gewerkt in een bedrijf te Temse.

2.8. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats het volgende overwogen: “Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine / of het land waar betrokkene het laatst heeft verbleven alvorens naar België te komen tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.” Voor de interpretatie van het begrip “ten laste”, zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling, gezien zijn economische en sociale toestand, niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van

herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*; HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Reyes*).

De gemachtigde van de staatssecretaris stelde echter het volgende vast: *“Uit de meest recente informatie blijkt dat betrokkene sinds 4/01/2021 onafgebroken tewerkgesteld is bij het bedrijf L. NV te Temse Welnu, op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene, ouder dan 21 jaar, dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is; betrokkene is onvermogen noch ten laste, gezien ze zelf in haar onderhoud kan voorzien door bestaansmiddelen uit arbeid”*.

In de eerste bestreden beslissing wordt bijgevolg geconcludeerd: *“Gezien de tewerkstelling van betrokkene reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat zij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden andere mogelijke argumenten, op basis van overlegde stukken, in huidige beslissing niet verder uitgewerkt.”*

2.9. In haar middel stelt verzoekster vooreerst dat de neerlegging van nieuwe stukken compleet werd genegeerd. Verzoekster gaat daarbij evenwel voorbij aan de hoofdmotieven uit de beslissing waarin wordt overwogen dat *“(b)etrokkene (...) in het verleden reeds stukken voor(legde) waarmee zij het ten laste zijn van haar moeder van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, zij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België.”* Verzoekster wijst in haar middel op de bewijsstukken betreffende de geldtransfers en de inkomensgetuigschriften uit Marokko, maar zij weerlegt in haar middel nergens de vaststelling dat er geen bewijs van onvermogen voorligt dat betrekking heeft op de periode dat zij nog in haar land van herkomst verbleef. Bovendien bevestigt zij dat zij reeds sinds 2017 met haar kinderen bij de grootmoeder verblijft. Verzoeksters bewering dat haar tewerkstelling geen enkele invloed heeft op het feit dat zij ten laste is van haar moeder, bij wie zij inwoont en die instaat voor haar kinderen, raakt kant, noch wal. Zij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door te oordelen dat verzoekster bezwaarlijk als ‘ten laste’ kan worden beschouwd gezien ze zelf in haar onderhoud kan voorzien door middel van bestaansmiddelen uit arbeid. Ondanks het feit dat het op zich lovenswaardig is dat verzoekster bestaansmiddelen verwerft uit arbeid, staat dit uiteraard haaks op de voorwaarden voor het verblijfsrecht dat zij erkend wenst te zien.

2.10. Waar verzoekster betoogt dat geen rekening zou zijn gehouden met het wettig verblijf van haar familieleden in België, met het feit dat zij reeds vier jaar haar land van herkomst heeft verlaten, met de onmogelijkheid tot terugkeer en het gegeven dat het centrum van haar belangen in België is gesitueerd, merkt de Raad op dat deze elementen de gemachtigde van de staatssecretaris niet toelaten om af te wijken van de voorwaarden die in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet zijn gekoppeld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Bijkomend wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen niet vergezeld gaan van een bevel om het grondgebied te verlaten zodat verzoekster niet dienstig kan voorhouden dat de beslissingen haar een disproportionele benadeling zouden opleveren.

2.11. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie-en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan

van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoekster en haar Nederlandse moeder, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33). Zoals gebleken is uit wat voorafgaat, werd een band van afhankelijkheid onvoldoende bewezen geacht waardoor verzoekster niet in aanmerking kwam voor de erkenning van haar verblijfsrecht en zij zich dus evenmin kan beroepen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er bestaat in hoofdte van het bestuur dan ook geen positieve verplichting om het gezinsleven van verzoekster met haar Nederlandse moeder te handhaven door middel van de erkenning van een verblijfsrecht voor verzoekster.

Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is. Terloops herhaalt de Raad dat de bestreden beslissingen niet gepaard gaan met een verwijderingsmaatregel, zodat de opmerking van verzoekster, dat er in haar land van herkomst geen enkele financiële, morele of sociale opvang voorhanden zou zijn, weinig dienstig is.

2.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN